

РЕШЕНИЕ

№ 7247

гр. София, 14.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 08.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3297** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Ищецът Л. В. Н. твърди в исковата си молба, че с Решение №184762 от 25.07.2019г. по НАХД № 15646/2017 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/ е отменено Наказателно постановление (НП) № 17-4332-014130/17.07.2017г., издадено от зам.началник на отдел „Пътна полиция” към Столична дирекция на вътрешните работи, /СДВР-ОПП/. В съдебното производство по обжалване на НП пред СРС е представяван и защитаван от адвокат, за което направила разноски в размер на 500 лв. по договор за правна защита и съдействие, сключен на 17.08.2017г. Претендира вреди в размер на направените разноски общо в размер на 500 лв., които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт - НП, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до деня на окончателното изплащане на сумата. Претендира съдебно-деловодни разноски по настоящото дело.

Ищецът в съдебно заседание, редовно призован, не се явява лично, не се представлява. По делото е постъпила молба от адв.Т., процесуален представител на ищеца от 26.10.2020г., с която същият заявява, че не възразява делото да се гледа в отсъствието им, поддържа исковата молба и оспорва отговора на ответника. Моли исковата претенция да бъде уважена като основателна и доказана. Претендира разноски по делото, като прилага списък на същите.

Ответникът в представения писмен отговор оспорва предявеният иск като неоснователен и недоказан и моли за неговото отхвърляне. Прави възражение за

прекомерност на адвокатския хонорар, направен в настоящото производство. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Малинова, изразява становище за основателност на исковата претенция.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, които обсъди поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа страна следното:

С Наказателно постановление /НП/ № 17-4332-014130/17.07.2017г., издадено от зам.началник на отдел „Пътна полиция” към Столична дирекция на вътрешните работи, е била ангажирана отговорността на Л. В. Н., с което: 1. на осн. чл.183, ал.2, т.11 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя Л. В. Н. е наложено наказание „глоба” в размер от 20 (двадесет) лева за нарушение по чл.40, ал.1 от ЗДвП; 2. на осн. чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП на Л. В. Н. са наложени наказания „глоба” от 150 (сто и петдесет) лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 3 (три) месеца за нарушение на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Наказателното постановление е отменено с Решение №184762 от 25.07.2019г., постановено по НАХД № 15646/2017г. по описа на СРС, НО, 102 състав. Решението не е обжалвано от СДВР и е влязло в сила на 18.09.2019г. Видно от приложеното по настоящото производство НАХД № 15646/2017г. по описа на СРС, по същото са представени адвокатско пълномощно и Договор за правна защита и съдействие от 17.08.2017г., съгласно който ищецът е упълномощил адв.Г. Т. да изготви и подпише жалба срещу НП № 17-4332-014130/17.07.2017г., издадено от зам.началник на отдел „Пътна полиция” към Столична дирекция на вътрешните работи, и за процесуално представителство и защита пред съда. Ищецът е заплатил за адвокатска защита възнаграждение в размер на 500лв. в брой, при сключване на договора. Видно е от протоколите от проведените съдебни заседания, че адв. Т. е представлявал ищеца, явил се е в съдебната зала, изразил становище, касаещо установяване на обективната истина в полза на Н., изложил е защитна теза в полза на доверителя си. В едно от проведените съдебни заседания защитникът е бил служебно ангажиран, но въпреки това е направил всичко необходимо, за да защити правата на своя доверител-преупълномощил е адв. В., който се е явил и представлявал ищеца.

В настоящото производство е представено адвокатско пълномощно и Договор за правна защита и съдействие /л.11-12/ сключен между Л. В. Н. и адв. Г. П. Т.. Предметът на договора е изготвяне и подписване на искова молба по ЗОДОВ и процесуално представителство пред АССГ във връзка с претърпени имуществени вреди от отменено НП. Договореното възнаграждение е в размер на 400 лв., платено в брой при подписване на договора на 16.01.2020г..

Представените пълномощно и договор не са оспорени от ответника.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Предявеният иск е с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, съгласно който държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне законната отговорност следва да е налице отменен по надлежния ред акт, реално

причинена вреда, произтичаща от него, както и да е налице пряка причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, от чийто отменен акт се твърди да са причинени вредите.

Разгледан по същество, искът е основателен.

Установено е от доказателствата по делото, че с влязъл в сила съдебен акт е отменен обжалваният акт, с което на ищеца е било наложено административно наказание от ответника, при което е налице първата предпоставка на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Този акт, макар и да не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, е издаден при упражняване на санкционираща административна дейност. Основанието, на което е отменен акта – НП не подлежи на преценка в исковото производство по чл. 203 и сл. АПК.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на Общото събрание на колегиите във Върховния административен съд по Тълкувателно дело № 2 от 2016 г., при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им, представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.

В случая е доказано от ищеца, чиято е доказателствената тежест, че е налице реално причинена вреда, изразяваща се в заплатено от него адвокатско възнаграждение в съдебното производство по обжалване на отменения акт, развило се пред една инстанция – пред районен съд. По делото, приключило с отмяна на оспорения акт от съда, правната защита на ищеца е осъществена от адвокат с надлежна представителна власт във въззивното производство пред СРС. В представения в това производство договор за правна защита и съдействие, е договорено възнаграждение за осъществяване на правната защита и съдействие в размер на 500 лв. за въззивната инстанция, като е доказано реално извършено плащане, за което страните по договора са се подписали.

Що се отнася до възражението на ответника за прекомерност, направено в писмения отговор на така договореното и заплатено адвокатско възнаграждение, същото е неоснователно. Договореното и изплатено възнаграждение от 500 лв. е близо до минималния определен размер съгласно чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения от 300 лв. при интерес до 1000 лева. Видно от материалите по делото, процесуалният представител се е явявал и защитавал активно ищеца в проведените съдебни заседания пред СРС, като това обосновава извод, че обезщетението следва да се уважи в предявения размер.

Неоснователно е възражението на ответника за приложението на чл. 5, ал.1 и 2 от ЗОДОВ. В конкретния случай ангажирането на адвокатска защита от страна на ищеца за водене на административно наказателно производство по обжалване на наказателното постановление съставлява упражняване на конституционно гарантирано право, поради което не може да се разглежда като утежняващо интересите на пострадалия действие. Настоящата инстанция не намира, че ищецът е допринесъл виновно за увреждането посредством осигуряването на своята процесуална защита в производството по отмяна на наказателното постановление, за което е заплатил претендираното като вреда адвокатско възнаграждение. За

реализиране на отговорността на държавата в случая е необходимо наличието на незаконосъобразен акт, отменен с влязло в сила съдебно решение.

По тези съображения съдът намира, че следва да уважи иска за имуществени вреди в размер от 500 лв. ведно със законната лихва върху тази сума. Съгласно Тълкувателно решение ТР № 3 от 2005г. на тълк.д.№ 3 от 2004г. на ОСГК на ВКС, т.4 и трайната съдебна практика началният момент на забавата и съответно дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е датата на влизане в сила на решението, с което се отменят административните актове. Но в случая ищецът посочва като дата, от която претендира лихвата – датата на предявяване на иска и лихвата следва да се присъди от този момент.

При този изход на делото и на основание чл. 10 ал. 3 от ЗОДОВ основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените и доказани в настоящето съдебно производство разноски за държавна такса и възнаграждението за един адвокат. Видно от платежно нареждане, ищецът е заплатил държавна такса в размер на 10 лв /л.3/. Видно от представения Договор за правна защита и съдействие, който служи и като разписка, ищецът е платил в брой адвокатски хонорар в размер на 400 лв. на адвокат Т., осъществил представителство по настоящото дело. Възражението за прекомерност, направено с писмения отговор на исковата молба, е неоснователно. По делото е представен договор за правна защита и съдействие от 16.01.2020 г., от който се установява, че договореното възнаграждение от 400 лева е заплатено в брой и в пълен размер. Договорът е надлежно оформен и има характер на разписка за посочената в него като заплатена сума, съгласно ТР № 6 от 06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. на ОСГК на ВКС. Заплатеното от ищеца възнаграждение е в размер, близък до минималния, предвиден в действащата към момента на договарянето и плащането редакция на чл. 8, ал. 1 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г., поради което настоящият състав, счита, че не следва да бъде намалено и в полза на ищеца следва да се присъдят разноски по делото в общ размер на 410 лв, представляващи държавна такса, в размер на 10лв и адвокатски хонорар, в размер на 400 лева .

Мотивиран от това Административен съд -София град, I отделение, 4-ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ - С. да заплати на Л. В. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], кв. Б., [улица], на осн. чл.1, ал.1 ЗОДОВ, обезщетение за имуществени в размер на 500 /петстотин/ лева, вследствие заплатено адвокатско възнаграждение за защита в производството по НАХД № 15646/2017 г. по описа на СРС, ведно със законната лихва от 10.04.2020 г.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ - С. да заплати на Л. В. Н. разноски по делото в размер на 410 /четиристотин и десет/ лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: